

Arrest

**nr. 52 901 van 13 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden bij schrijven gedateerd op 30 oktober 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 2 september 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard werd.

Deze beslissing, die verzoekers op 21 september 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.11.2009 werd ingediend en op 05.03.2010 werd aangevuld door :

*(A., N.-M.) (...)
en echtgenote,
(M., M) (...)
en kinderen,
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkenen halen aan dat ze geregulariseerd willen worden op basis van de vernietigde instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11.12.2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde vernietigde instructie, te blijven toepassen.

Qua verblijfsduur zouden betrokkenen eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een recent, behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doen betrokkenen niet.

Betrokkenen halen aan dat ze vallen onder de vernietigde instructies van 19.07.2009 op basis van 'andere prangende humanitaire redenen'. Die zijn echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voor gelegd. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Het feit dat de heer (A.) in het bezit is van een medisch A.I., kan ook niet als een grond tot regularisatie worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkene afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij een aanvraag art. 9bis vormen het feit dat hij een A.I. heeft en de voorgelegde medische attesten geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis.

Het feit dat betrokkenen sinds december 2006 in België verblijven, Nederlands leren en zouden spreken zoals de attesten aantonen, schoolgaande kinderen hebben en hiervan schoolattesten voorleggen, een getuigschrift van een cursus maatschappelijke oriëntatie voorleggen en een aanbevelingsbrief van de maatschappelijk assistente van het OCMW kunnen voorleggen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructie dd. 19.07.2009.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 27.12.2006. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 15.10.2008 met een beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure, met name 1 jaar en bijna 10 maanden, is niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis, 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), "van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat een overheid geen manifeste beoordelingsfouten mag maken" en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekken volgende toelichting:

"Eerste onderdeel:

Verweerder weigert de toepassing van punt 2.8.B van de Instructie van 19.07.2009 omdat er geen recent, behoorlijk ingevuld arbeidscontract wordt voorgelegd.

Deze materiële vaststelling is op zichzelf juist, doch kan niet aanvaard worden als men die koppelt aan de weigering te aanvaarden dat er "andere prangende humanitaire redenen" zijn.

Immers, in hoofde van eerste verzoeker was en is het duidelijk dat hij volledig en dus 100% werkonbekwaam is, wat aangetoond werd met het verzoekschrift art. 9ter en de daarbij horende bewijsstukken (zie inventaris van op 30.10.2009 geïnventariseerde stukken onder nr. 3).

Zie o.m. het uitgebreid schrijven van Dr. MAHIEU (UZA) d.d. 06.02.2007, die meerdere medische en ook psychische problemen aangeeft, waaronder:

- het stoelgang –en blaasprobleem*
- het confronterend besef dat hij nooit meer zal kunnen stappen en vooral moet leren functioneren in een rolstoel*
- een prominente processus-spinosus en de aanwezigheid van osteosynthesemateriaal in de thoracalumbale wervelkolom*

Stuk 3 gevoegd bij het medisch regularisatieverzoek (medisch verslag 02.11.08 Dr. Heregods – AZM) sprak over volgende diagnose:

"Paraplegie TH10 ASIA A (geweldpleging 01/2005) nooit revalidatie gehad met:

- 1) paraplegie onderste ledematen*
- 2) blaas – en darmstoornissen*
- 3) gedaalde zelfredzaamheid"*

Verzoekers hebben in de loop van het voorbije verblijf alhier, om die reden, moeten zorgen voor de aankoop van incontinentiemateriaal, autosondagemateriaal, actieve verbandmiddelen en tevens via de mutualiteit CM gebruik gemaakt van de uitleendienst voor wat betreft een rolwagen en wisseldrukmotor antideck (stukken onder 3)

Zoals bovendien ook blijkt uit een attest van Dr. KERCH d.d. 01.12.2008 is de aanwezigheid en zorg van familie noodzakelijk (stuk 1).

Ook het medisch attest van de heer DE BOECK, kinesitherapeut, d.d. 24.02.2010 (meegedeeld op 05.03.2010), antwoordt: "Patiënt heeft altijd iemand in zijn buurt nodig is" op de vraag "Is de aanwezigheid en de zorg van familieleden en/of derden noodzakelijk?"

In casu is het tweede verzoekster die deze vorm van mantelzorg elke dag verleent, van 's morgens tot 's avonds.

Tevens zorgt zij voor het onderhoud en de opvoeding van de drie schoolgaande kinderen.

Het is manifest dat de medische problematiek van eerste verzoeker, die zonder twijfel zelf geen tewerkstelling aankan, een allesbepalende impact heeft op de mogelijkheden van tweede verzoekster of, beter gezegd, de onmogelijkheid om te voldoen aan 2.8.B.

Dit is de prangende humanitaire situatie waarin verzoekers zijn terechtgekomen, wat verweerder heeft geweigerd te zien.

De motivering "aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij een aanvraag art. 9bis, vormen het feit dat hij een AI heeft en de voorgelegde medische attesten geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis", gaat dus pertinent voorbij aan wat een prangende humanitaire situatie kan zijn.

Het model dat als hulpmiddel moest dienen voor de indiening van de regularisatieaanvragen voorzag expliciet een zestal mogelijke humanitaire situaties, doch liet duidelijk een opening voor ook andere prangende humanitaire situaties.

Het regularisatieverzoek van verzoekers is op dit punt niet onderzocht geworden. Er waren wel degelijk bewijsstukken of minstens een begin van bewijs.

In casu zijn de toepassing van art. 9ter en 9bis zeer nauw met elkaar verbonden.

Tweede onderdeel:

De weigering van verweerder om de duur van de asielprocedure, ongeveer 1 jaar en 10 maanden, als (niet) onredelijk lang te beschouwen, houdt een manifeste beoordelingsfout in.

Het is onredelijk te stellen dat een asielprocedure van 1 jaar en 10 maanden niet buitensporig lang heeft geduurd. Immers, geen enkele beleidsverantwoordelijke zou openlijk durven voorhouden dat dergelijke termijn verantwoord is in het kader van de berekening van een gemiddelde duur van een asielaanvraag.

Het beleid heeft in het verleden, meestal op kritieke momenten, maatregelen genomen om de lange asielprocedures in te perken, enerzijds door wettelijke en administratieve hervormingen in te voeren bij de verschillende asielinstanties en anderzijds door een vorm van verblijf toe te staan voor de personen met langdurige asielprocedures.

Verzoekers zelf zijn niet verantwoordelijk voor de lange duur van hun asielprocedure, zij hebben enkel de wettelijk voorziene rechtsmiddelen aangewend om tot een erkenning als vluchteling of een subsidiaire bescherming te komen."

2.2. Verweerder antwoordt als volgt :

("...) Eerste onderdeel:

(...)

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend in hoofde van beide verzoekers en het voltallige gezin.

De medische problematiek die verzoeker inroept, in het kader van de op 10 januari 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter, maakt het voorwerp uit van onderzoek ten gronde.

Verzoekster roept geen medische problematiek in.

De aanvraag om machtiging tot verblijf, waarbij verzoekers om toepassing verzochten van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, werd niet gestoffeerd met concrete gegevens. Er werd enkel aangekruist: "Andere prangende humanitaire situaties".

Het bestuur heeft in zijn zoektocht naar de mogelijkheden tot regularisatie aan de hand van een dergelijke vage aanvraag, de noodzakelijke analyse gemaakt van de mogelijkheden die worden geboden door artikel 9bis van de vreemdelingenwet voormeld.

In de bestreden beslissing wordt dan ook melding gemaakt van de mogelijkheid die verzoekers hadden kunnen inroepen.

Zo wordt uitdrukkelijk gesteld: "Qua verblijfsduur zouden betrokkenen eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel

aanspra(a)k te kunnen maken, moet een recent, behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd”.

Het spreekt voor zich dat dergelijke mogelijkheid niet enkel bestaat in hoofde van verzoeker, doch dat verzoekster even goed in aanmerking kan komen voor tewerkstelling.

Er wordt echter geen melding gemaakt van tewerkstelling in hoofde van minstens één van beiden.

Het argument dat verzoekster instaat voor de mantelzorg kan niet dienstig worden ingeroepen. Enerzijds werd dat gegeven niet uiteengezet bij het indienen van de aanvraag. Daardoor kon er in de bestreden beslissing niet worden op ingegaan.

Anderzijds staat vast dat geen van beiden tewerkstelling hebben ingeroepen, waardoor het enige van toepassing zijnde criterium – rekening gehouden met de tijdsduur – niet kon worden gehanteerd op de regularisatie toe te staan.

Het aankruisen van de mogelijkheid tot regularisatie omwille van een prangende humanitaire situatie, zonder daarbij een beeld te scheppen van de prangende aard van de situatie, kan er niet toe leiden dat het bestuur zelf op onderzoek zou moeten gaan naar de argumenten die zouden kunnen worden ingeroepen.

Uit het administratief dossier blijkt enkel het herhaald indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, in hoofde van eerste verzoeker. De tweede aanvraag 9ter is nog in onderzoek en kan pas worden beantwoord nadat het advies van de ambtenaar geneesheer zal zijn gegeven.

Argumenten die verzoekers putten uit de elementen die ter beoorloging voorliggen in het kader van die aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend bij toepassing van artikel 9ter, kunnen derhalve niet dienstig zijn in het kader van de beoordeling van de beslissing omtrent de 9bis. De rechtsgrond is wezenlijk verschillend, evenzeer de feitelijke gegevens waarmee het bestuur rekening dient te houden.

In een tweede onderdeel stellen verzoeker als zou de duur van hun asielprocedure onredelijk lang zijn geweest.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de duur van de asielprocedure van één jaar en tien maanden niet als onredelijk lang kan worden beschouwd. In tegendeel blijkt dat binnen die termijn bovendien de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgehandeld.

Geen enkele wettelijke bepaling legt de asielinstanties op om binnen bepaalde termijnen te beslissen. Dergelijke verplichting zou bovendien leiden tot onzorgvuldig onderzoek als gevolg van tijdsdruk. (...)”

2.3. Verzoekers betogen in hun repliekmemoire nog het volgende:

“(...) Het is juist dat verzoekers, samen met hun toenmalige raadsman, enkel gebruik hebben gemaakt van het daartoe voorziene typeformulier, waaraan 10 bijlagen werden gevoegd

Het ging echter om een zogenaamde ‘actualisatie’, waardoor, bij vooronderstelling, noodzakelijkerwijze reeds in een vroeger stadium ofwel een regularisatieverzoek was ingediend op basis van art. 9bis of 9ter (zie het typeformulier, door DVZ zelf ontworpen en gepromoot, waar op de eerste pagina gevraagd wordt het geval aan te kruisen “om het beheer van de actualisering van uw aanvraag te vergemakkelijken”).

Helemaal op de laatste pagina - in een Nota bene dan nog - wordt de mogelijkheid opengelaten:

“Naast de bewijsstukken kan een verklarende bijlage worden toegevoegd aan het formulier”.

Zoals wellicht vele andere verzoekers, die enkel een zogenaamde actualisatie voor ogen hadden, werd dit typeformulier dus ingevuld waar nodig en werden de wenselijk geachte bijlagen eraan toegevoegd.

Het is niet ernstig vanwege verweerder om nu simpelweg te stellen (zie pag. 6 nota):

“Het aankruisen van de mogelijkheid tot regularisatie omwille van een prangende humanitaire situatie, zonder daarbij een beeld te scheppen van de prangende aard van de situatie, kan er niet toe leiden dat het bestuur zelf op onderzoek zou moeten gaan naar de argumenten die zouden kunnen worden ingeroepen.”

Immers, de administratie is zelf mee debet aan het gebrek aan concreet duidelijk gemaakte ‘prangende humanitaire situatie’ door dergelijk typeformulier te hebben gepromoot in het kader van de regularisatie-campagne, volgend op de Instructie 19.07.2009.

Bovendien herhalen verzoekers hun standpunt dat, vermits het ging om een actualisatie van een hangende (medische) regularisatieaanvraag, deze laatste ook een rol kon en kan spelen in de beoordeling van het nieuwe, geactualiseerde regularisatieverzoek waartoe de Instructie van 19.07.2009 de gelegenheid gaf.

De situatie is vergelijkbaar met de andere mogelijke ‘actualisaties’, zoals het geval van een vreemdeling met tijdelijk verblijf als student of als reeds tijdelijk geregulariseerde die een onbeperkt verblijf wenst.

De strikte scheiding die verweerder gehandhaafd wenst te zien tussen art. 9bis en art. 9ter is aldus door de instructie zelf niet meer vooropgesteld, zodat verweerder inderdaad de verplichting had te beoordelen of de tijdelijke (ontvankelijk verklaarde) verblijfsvergunning op basis van art. 9ter niet kon overvloeien in bijv. een verblijf van onbeperkte duur.

Bovendien waren er de voorgelegde bijlagen, waaronder inderdaad een kopie van het verzoekschrift art.9ter (blijkbaar ingediend door nog een andere raadsman, Mr. Luc VERHEYEN), met daaraan verbonden een inventaris van 8 stukken. Deze stukken, gekoppeld aan de andere bijlagen, maakten goed duidelijk, ook zonder verder specificatie van verzoekers zijde, dat eerste verzoeker absoluut geen job aankan met zijn zware handicap en dat tweede verzoekster inderdaad enerzijds die dagdagelijkse mantelzorg moet verlenen naar haar man toe en anderzijds de volledige zorg voor het hele gezin met drie schoolgaande kinderen op zich moet nemen.

Verweerder had dus de plicht dit alles te onderzoeken, desgevallend na een bijkomende informatieve vraag naar verzoekers toe, hun raadsman of via de gemeente Aartselaar.

Ter verdere aanvulling hebben verzoekers aan hun verzoekschrift tot nietigverklaring nog een aantal rechtvaardigingsstukken eraan toegevoegd (zie voornamelijk stukken 2 en 3).”

2.4.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt immers uitvoerig geduid waarom de aanvraag van verzoekers om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet wordt ingewilligd. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Verzoekers maken ook niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hun bestreden beslissing is gebaseerd derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.4.2. Verzoekers stellen voorts dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid manifeste beoordelingsfouten heeft gemaakt en de materiële motiveringsplicht en artikel 9bis van

de Vreemdelingenwet heeft geschonden door voorbij te gaan aan *“wat een prangende humanitaire situatie kan zijn.”*

Met betrekking tot deze grief moet worden benadrukt dat het toekomt aan de vreemdeling die, op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verzoekt om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd om duidelijk aan te geven om welke reden hij deze verblijfsmachtiging wenst te verkrijgen.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers zich beperkten tot het aankruisen op een modeldocument van de het feit dat zij om *“andere prangende humanitaire situaties”* tot een verblijf wensten gemachtigd te worden. Zij verstrekten hierbij evenwel geen enkele toelichting. Ook in het schrijven van de raadsman van verzoekers van 5 maart 2010, waarbij het gemeentebestuur van Aartselaar verzocht werd om nog een aantal documenten aan verweerder over te maken, werd hieromtrent geen verdere toelichting verstrekt. Verweerder kon derhalve oordelen dat verzoekers nalieten om de situatie te specificeren die zij meenden te kunnen laten gelden als reden om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden. Verzoekers kunnen dan ook niet gevolgd worden in hun stelling dat verweerder door aldus te oordelen een kennelijke beoordelingsfout maakte. De stelling van verzoekers dat zij gebruik maakten van een door verweerder ter beschikking gesteld typeformulier en dat op dit document niet uitdrukkelijk vermeld wordt dat een verdere toelichting steeds vereist is, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Door voor het eerst in hun verzoekschrift tot nietigverklaring uiteen te zetten waarom zij menen dat *“andere prangende humanitaire situaties”* zouden dienen te leiden tot de afgifte van een verblijfsmachtiging tonen zij evenmin aan dat verweerder enige beoordelingsfout heeft gemaakt door vast te stellen dat deze uiteenzetting ontbrak in hun aanvraag.

Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan ook niet afgeleid worden dat op verweerder enige verplichting zou rusten om zelf te pogen de prangende humanitaire situatie te achterhalen die een vreemdeling er toe bracht een verblijfsmachtiging aan te vragen op grond van deze wetsbepaling of om deze reden te pogen te deduceren uit de bij de aanvraag gevoegde stukken.

Ondanks het gegeven dat verweerder ook hiertoe geenszins verplicht was heeft hij de situatie van verzoekers, zoals deze bleek uit inlichtingen waarover hij beschikte, toch willen toetsen aan een aantal specifieke en duidelijk omschreven situaties die zijn opgenomen in een beleidsrichtlijn van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Verzoekers stellen dat ook hier kennelijke beoordelingsfouten zijn gemaakt. Zij stellen allereerst dat eerste verzoeker volledig arbeidsongeschikt is en bijgevolg niet in de mogelijkheid is om te werken. Hiermee tonen zij echter niet aan dat verweerder een beoordelingsfout heeft gemaakt, nu deze enkel aangaf dat geen arbeidscontract werd voorgelegd en verzoekers dus niet op basis van een tewerkstelling tot een verblijf kunnen gemachtigd worden. Verzoekers betwisten daarnaast de stelling van verweerder dat de behandelingstermijn van hun asielaanvraag niet onredelijk lang was. Gelet op het feit dat verzoekers beiden en asielaanvraag indienden en tevens ook een beroepsprocedure opstartten en gelet op de procedurele waarborgen die zij genieten, de termijnen die dienen gerespecteerd te worden en het feit dat een diepgaand onderzoek diende te gebeuren is het evenwel in casu niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat een behandelingstermijn van één jaar en tien maanden niet onredelijk lang is.

In hun repliekmemoire betogen verzoekers nog dat er geen strikte scheiding tussen een aanvraag die ingediend wordt op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 9ter van dezelfde wet mag gehandhaafd worden. Zij menen dat verweerder dus had dienen na te gaan of het feit dat de aanvraag van eerste verzoeker om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden ontvankelijk verklaard werd niet kon leiden tot de inwilliging van de aanvraag die door beide verzoekers op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend. Er dient evenwel te worden gesteld dat de toetsingscriteria voorzien in de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet verschillend zijn en dat de verblijfsituatie van een vreemdeling die een verblijfsmachtiging verwierf op basis van artikel 9ter, gelet op onder meer artikel 13, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, niet volledig vergelijkbaar is met deze van de vreemdeling die een dergelijke machtiging verwierf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen dan ook niet gevolgd worden in hun standpunt dat geen strikt onderscheid dient gemaakt te worden tussen aanvragen om machtiging tot verblijf die een verschillende juridische basis hebben. Los van de vaststelling dat een beleidsrichtlijn niet kan aangewend worden om af te wijken van een door de wetgever voorziene regeling moet trouwens ook opgemerkt worden dat verzoekers nalaten te verduidelijken hoe zij menen te kunnen komen tot de vaststelling dat hun standpunt steun vindt in de beleidsrichtlijn waarnaar zij verwijzen.

Door bij hun verzoekschrift nog een aantal stukken te voegen omtrent de medische situatie van eerste verzoeker tonen verzoekers ook niet aan dat verweerder de door hen aangevoerde bepalingen geschonden heeft.

Verzoekers tonen, gezien voorgaande vaststellingen, met hun uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, ingevolge kennelijke beoordelingsfouten, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Zij tonen dan ook geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van *“het algemeen beginsel dat inhoudt dat een overheid geen manifeste beoordelingsfouten mag maken.”* De toelichting van verzoekers laat ook niet toe enige schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

2.4.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekers in gebreke blijven om aan te geven waarop zij zich baseren om aan te voeren dat deze wetsbepaling geschonden zou zijn en op welke wijze deze bepaling werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk, gezien het ontbreken van een passende toelichting.

Het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK